

тази надположеност на лирическият говорител се корени и общността на двата пределно раздалечени текста в „Подир сенките на облаците“ – „Калиопа“ („Антология“) и „Сенки“ („Безсънници“). В „Сенки“ е запазена както особената инстанционалност на лирическият Аз, така и дидактичният изказ. Това прави безпроблемно открояма реминисценцията:

<i>вейки гъвкави протяга</i>	<i>Напрегнато ръце се към ръце</i>
<i>с умилителна тъга...</i>	<i>протягат...</i>
(„Калиопа“)	(„Сенки“)

В „Павлета делия и Павлетица млада“³³ преградата функционира на битово равнище, превърната е в стилизиран знак – *ковани порти, тежка порта*. Това не намалява художествена стойност на текста, – напротив, създаден по-късно /1901/, той очевидно е надреден както спрямо „Луди-млади“, така и спрямо „Калиопа“, тъй като обобщава-сумира една типизирана символика, в която поетът вече се усеща достатъчно обигран, за да бъде нужно наново да я експлицира в образната ѝ неизчерпимост. И все пак необходимо е да подчертаем, че дори когато се заема да съчини творба по фолклорен образец, Яворов избира сред възможните лирически ситуации *разговора-презпреграда*, смятайки го навярно за най-драматичен и въздействащ. В случая преодоляването на препятствието е равнозначно на узната и на потвърдена идентичност (нещо почти несрещащо се в Яворовите поетически текстове, тотално отречено като невъзможно например във „Видения“, 1906).